

Javnost hoče jasnosti o Poljšakovem zdravilu!

Morda se o nobeni zdravstveni zadevi zadnji čas toliko ne govori, kakor o Poljšakovem zdraviljenju. Vsa javnost je z radostjo vzela na znanje, da je oblastni odbor v Mariboru omogočil g. Poljšaku, da je s svojim zdravilom pokazal nekaj pozitivnih uspehov in da je sumnje zdravnikov o škodljivosti zdravila razpršil. Izmed devetih zdravnikov, ki so podajali svoje izjave, so trije dali izjavo, da zdravilo ne pomaga, pet jih je dalo izjave, da v slučajih kožne bolezni pokaže vidne uspehe in da zdravilo pod nobenim pogojem ni škodljivo. Eden ni podal izjave.

Tudi nezdravnik lahko iznajde zdravilo!

Nismo mi niti malo zato, da bi gg. zdravnikom kratili njihovih velikih zaslug za narodno zdravje! Mi vemo, kake žrtve večkrat nekateri idealni zdravniki doprinašajo za bolnike. Smo pa tudi tega mnenja, da včasih tudi kak lajik, kak človek, ki ravno ni zdravnik, lahko iznajde kako dobro zdravilo. Vzemimo le slučaj Pasteur. On ni bil zdravnik. Vendar je on iznašel sredstvo zoper steklino. Steklina je ena najhujših bolezni in zato ni čuda, da so mu ljudje bili tedaj hvaležni in da so ga lani po cellem svetu proslavljali. Še pred 30 leti pa je pisal neki nemški zdravnik o Pasteurju: »Zadeva s tem Pasteurjevim zdravilom sicer ni končana, a moje mnenje je, da to zdravilo ni koristno, ampak škodljivo.« In cela vrsta zdravnikov je bila tega mnenja. Kaj pa danes: Danes pa vsi zdravniki uporabljajo Pasteurjevo zdravilo zoper steklino.

Dolžnost zdravnikov — povedati resnico!

Prepričani smo, da vodi vse zdravniške zavesti, da se z zdravjem in življenjem posameznikov ni igrati. In

če se dobi sredstvo zoper bolezni, ki so jih do zdaj označevali kot neozdravljive, je seveda dolžnost zdravnikov, da to z vso objektivnostjo preizkujejo. Nam se sedaj zdi nerazumljivo, kako da si dve skupini zdravnikov v mariborski komisiji moreta tako nasprotovati! Eni zanikajo vsak uspeh, drugi zopet kažejo na vidne uspehe. Eni kot drugi pa pravijo, da zdravilo ni škodljivo! Smo mnenja, da bo o tej stvari moral podati še nekdo tretji svoje strokovnjaško izjavo. Ako res ne sme g. Poljšak po zakonu delati teh zdravilnih poizkusov v bolnici, če tudi se ga je sem povabilo, potem naj se mu da prilika tam, kjer zakoni to dopuščajo. Dozdaj še ni noben zdravnik trdil, da je zdravilo škodljivo, zato so gotovo možnosti, da se še dalje preizkusi! Mnenja smo, da poizkus v Mariboru ni bil popolen! Priobčili smo zadnjič izjavo g. Poljšaka, da se pogodba ni držala in so se mu dali le težki slučaji, nič pa lahkinih in najlažjih. Pet zdravnikov je podalo svoje mnenje, da je treba zdravljenje dalje časa opazovati in da se v tako kratkem času ne more pokazati na težkih slučajih vidnih uspehov. Nejasno nam je pa še to, zakaj se je kar nenadoma presekalo nadaljno zdravljenje, oziroma poizkušavanje. Ako oblast tega ne more in ne sme, je vendar tu nad vse oblasti zahteva javnosti, ki hoče vedeti resnico! Zdravje bolnikov — je najvišji zakon! To naj velja pri daljnih razpravah in obravnavah o tem zdravilu, ki se naj preizkusi, da bode javnost vedela, kaj je na tem.

Viničarska knjižica,

kakor jo zakon predpisuje, je izšla v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Stane 4.50 Din. Poleg običajnih vpisov ima celotno viničarsko uredbo. — Občine, ki namesto delavskih knjižic morajo sedaj te uporabljati, naj jih čimprej naroče.

Obl. posl. Rozman:

O viničarskem redu.

Oblastna skupščina mariborska je dne 20. julija t. l. soglasno sprejela uredbo o novem viničarskem redu, katerega obvezna moč nastopi s 1. novembrom 1928. S tem je storjen začetni korak k nadaljnjemu vsestranskemu reševanju viničarskega vprašanja, katero je po svoji številčni moči viničarskega ljudstva v marib. oblasti zelo važno. Novi viničarski red se v nepoučenih vinogradniških, kakor deloma še v viničarskih krogih različno komentira, zato je potrebno podati še o tem posebno in načelno pojasnilo.

Viničarsko vprašanje.

Dokler bodo pri nas vinogradi v obstoječem posestnem stanju, dotlej bo tudi obstojal viničarski stan, vsedotlej pa tudi viničarsko vprašanje. In viničarsko vprašanje ni nič drugega, kakor vprašanje kruha in najprimitivnejših človeških pravic posameznikov tega stanu. V kolikem stanju revščine in obupa se danes nahaja pretežni del viničarskih družin, lahko vsak vidi, samo gleda se to prepogosto z enim očesom, ali pa sploh z nobenim. Tisti pa, ki nosijo zato odgovornost, po navadi stalno pokrivajo izrodke svojega nesocialnega in nekrščanskega gospodarskega sistema z zagrinjalom lenobe, pijanosti, nepoštenosti itd., na ime viničarskega ljudstva. Po krščanskih načelih je delo največja gospodarska dolžnost in vrednota za vsakega. Človek pa kot podoba božja stoji nadrejen nad vsemi gospodarskimi dobrinami, ki so zato tukaj, da služijo ne le samo posameznikom, ampak celotni človeški družbi. Nepobitno dejstvo je, da so viničarji s svojo delovno silo glavni steber vinogradništva, ki fizično največ trpe, zato njim gre prava do življenja, kakoršno se dostoji današnjemu človeku. Jasno in gotovo je, da premnogi v razmerju do vi-

»Kaj takega se mi upa reči ta človek, ki je sam v srcu luteranec, in to pred vsemi ljudmi, čakaj, ti črni hinavec, tebi še pokažem, sedaj je prišel čas, da ravnam, kakor mi veli vest.«

Ves razjarjen je prišel črez travnike mimo debelih hrastov, ki so stali pod gradom, hitro stopal po hribu navzgor ter šel takoj v svojo sobo, da se za prvi trenutek nekoliko pomiri in zbere svoje misli, da ve povedati graščakinji vse, s čimur odloči usodo župnika Morenusa in Agate.

Priložnost za to se mu je ponudila še tisti dan.

Graščakinja je imela od tistega časa, odkar je odšel sin Ivan na vojsko, dosti skrbi. Ni bilo več človeka, ki bi nadzoroval obširna posestva. Tudi se je bilo bati, da nastanejo spori s patronom šentlenartske cerkve, admontskim opatom. Ze njen rajni soprog je uveljavljal gotove pravice glede desetine napram imenovani cerkvi. Zahteval je, da mu mora dati cerkev gotovi del pridelka iz dveh cerkvenih vinogradov in pristave.

Graščakova rana smrt je prekinila konečno ureditev te pravice. Cela zadeva je sedaj počivala, a graščakinja je spoznala, da se to ne sme

pustiti dalje v nemar, ker zapade drugače graščina z uveljavljanjem svojih desetinskih pravic.

Da se spravi ta zadeva v tir, je potrebovala najprej nasveta svojega grajskega oskrbnika Mihaela Trenaka.

Drugi dan potem, ko se je vrnil oskrbnik iz šent Lenarta, ga je dala graščakinja Margareta poklicati v svoje stanovanje. Trenaku se je zdelo to čudno, kajti od tega časa, ko je zapustil mladi graščak Hrastovec, se to še ni zgodilo in je spregovorila graščakinja komaj nekaj besed z njim, ako jo je slučajno srečal.

Zato se je odpravil takoj ter se javil graščakinji, ki ga je sprejela v sprejemni sobi. Sedela je v naslonjaču, na mizi je imela pred seboj več spisov, nanašajočih se na prej omenjene desetinske pravice.

Oskrbnik Trenak se je spoštljivo priklonil ter poljubil graščakinji roko, ki mu je ukazala, da naj sede na stol blizu stene.

Razložila mu je vzrok, da ga je dala klicati. Zadeva mu je bila že od prej znana, kajti rajni graščak Ivan Herberstein se je tudi že z njim posvetoval o tem vprašanju. Zato mu ni bilo težko odgovoriti. Pogladi se je po čelu, pogledal na spise ter rekel:

Sadje v gospodinjstvu!

Sadje najbolj zdrava hrana! Gospodinje in dekleta, kupite v Tiskarni sv. Cirila. Knjiga stane 24 — Din.